

ligere, og det er altsaa lettere for Folk med meget smaa Penge at komme i Besiddelse af eget Hus.

Den højtærede Minister nævnede Spørgsmaalet, om man skulde blive staaende ved de 50 Aar som Aldersgrænse eller mulig gaa ned til 40 Aar. Jeg vilde ikke sætte Pris paa en saadan Forandring. Selv om en Mand er over de 40, vil han dog oftest kunne sidde i en Aarrække og bestyre et saadant Husmandsbrug. Selv om en Landarbejder ikke er i Stand til at blive ved med det stærke Slid, som nødvendig følger af, at han er henvist til at arbejde for andre, er han dog meget vel i Stand til at drive en Jordlod sam den, der her er Tale om. Og hvis Kommissionerne skønne fornuftigt og ikke tillade, at en Mand paa 50 Aar eller derover overtager et saadant Brug, medmindre han virkelig er en ret kraftig Mand, tror jeg ikke, at Bestemmelsen vil gøre nogen egentlig Fortræd.

Den højtærede Minister sagde ogsaa, at der var ingen af Kommissionerne, der havde udtalt sig for Ekspropriation. Jeg vil dertil sige, at det blev jo udtrykkelig forlangt, da man spurgte Kommissionerne angaaende Lovens Revision, at det skulde være den samlede Kommissions Udtalelse, der fremsattes. Det Svar, vi gav for Odense Amtsraadsreds, maatte derfor blive Udtryk for, hvad vi kunde blive enige om. Men jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg ønskede netop for at komme udenom den stærke Stigning i Jordpriserne at faa indført en Ekspropriationsbestemmelse, der maaske kunde bidrage til, at vi, hvor Jordpriserne vilde blive for høje, kunde skaffe de paagældende en billigere Jordlod.

Naar endvidere den højtærede Minister siger, at de 3 Kommissioner, der have udtalt sig for Forhøjelse i Almindelighed, vel ikke have ment mere end 6,000 Kr., thi hvis de havde det, havde de vel sagt det, saa vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende allerede paa det Tidspunkt i den Kommission, hvoraf jeg er Medlem, fremsatte den Anskuelse, at vi maatte adskilligt højere op end til 6,000 Kr., men da vi ikke formaaede at blive fuldt enige i Kommissionen, udtalte vi os for Forhøjelse i al Almindelighed. Jeg har fundet mig foranlediget af den højtærede Landbrugsministers Udtalelse til at fremsætte min Anskuelse om dette Forhold.

Det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen) fremsatte den Udtalelse: Husmændenes Arbejde er noget af det brydsomste Slid, jeg kender. Jeg giver det ærede Medlem ubetinget Ret deri. De

Folk, der overtage disse Brug, maa, særlig i de første Aar, utvivlsomt lægge alle deres Evner og Kræfter i Arbejdet for at faa Driften bragt i en god Gænge. Men netop derfor burde man affatte denne Lov saaledes, at man sikrede dem en virkelig betrygget og uafhængig Stilling paa deres gamle Dage. Naar det ærede Medlem tilføjede, at han allerede for 12 Aar siden havde udtalt sig for de 6,000 Kr. som en passende Grænse, vil jeg dertil sige, at 6,000 Kr. betød for 12 Aar siden det samme som 7—8,000 Kr. nu. Man kunde paa det Tidspunkt faa et lige saa stort og godt Husmandsbrug for 6,000 Kr., som man nu maa betale med 7—8,000 Kr. Det vil neppe nogen kunne bestride. Jeg henstiller derfor til det ærede Medlem at slutte sig til os andre i Kravet om at gaa adskilligt højere med Laaneværdien end her foreslaaet. Jeg tilraader meget indtrængende at gaa op til de 8,000 Kr., men hvis det af praktiske Grunde ikke er gørligt, henstiller jeg, at man fra alle Sider her i Tinget slutter sig sammen i Kravet om i hvert Fald ikke at gaa under 7,000 Kr., og det ogsaa af Hensyn til, at Undtagelserne, altsaa Overskridelsen af den normale Laaneværdi, burde være Undtagelser. Efter de Oplysninger, jeg fremførte for Tingets ærede Medlemmer i Gaar, og hvorefter af 24 Laanetilfælde i vort Amt kun 5 have været af den normale Laaneværdi, men de 19 have været over, endogsaa meget betydeligt over, vil man kunne forstaa, at Undtagelsen er i Færd med at blive Regelen. Naar man nu staaer overfor en ny Affattelse af Loven, der skal have Udsigt til at kunne være varig, hvilket er i høj Grad ønskeligt under Hensyn til, at man nu gaar ind paa Princippet om Tillægslaan til de allerede oprettede Brug, saa bør man se stort paa dette Forhold og gaa saa vidt, at Loven virkelig bliver fyldestgørende. Man kan vel sige: I behøve jo ikke at tage jer nær, at der i mange Tilfælde bliver Overskridelser, naar der blot fra Landbrugsministeriets Side vises Humanitet og Forstaaelse. Men for Kommissionens Arbejde har det alligevel stor Betydning, at man, hvor man holder sig indenfor Lovens Rammer, med Vished kan tilsige det Laan, som de paagældende Ansøgere have Brug for, i Stedet for at være nødt til at sige: Ja, Kommissionen vil gøre sit til, at I faa det, men det afhænger i sidste Instans af Landbrugsministeriet. Selv om jeg ikke noget som helst Øjeblik tvivler om, at den